

Ας πούμε ότι πρέπει να σπάσεις το χέρι κάποιου.

Αριστερό, δεξί, το ίδιο κάνει. Το ζήτημα είναι ότι πρέπει να του το σπάσεις. Γιατί αν δεν του το σπάσεις... Καλά, ούτε αυτό παίζει κανένα ρόλο. Ας πούμε μόνο ότι θα σου συμβούν χειρότερα πράγματα.

Το ερώτημά μου τώρα έχει ως εξής: θα το κάνεις σβέλτα —κρακ, ωχ, συγγνώμη, δεν το 'θελα, κάτσε μια στιγμή να σε βοηθήσω, να σου περάσω έναν πρόχειρο νάρθηκα— ή θα την τραβήξεις τη δουλειά σε μάκρος, οχτώ λεπτά γεμάτα, αυξάνοντας λίγο λίγο την πίεση με κινήσεις ανεπαίσθητες, ώσπου να γίνει ο πόνος κάτι κόκκινο και πράσινο και καυτό και κρύο, και τελικά κάτι που θα ουρλιάζει ανυπόφορα;

ΟΚ. Ναι. Φυσικά. Το σωστό, το μοναδικό σωστό, είναι να ξεμπερδεύεις μια ώρα αρχύτερα. Σπας το χέρι, τον μπουκλώνεις ένα ποτηράκι, φέρεσαι σαν τίμιος και νομοταγής πολίτης. Άλλη απάντηση δεν υπάρχει.

Εκτός.

Εκτός, εκτός, εκτός...

Τι γίνεται αν τον μισείς τον τύπο, που είναι κολλημένος σ' αυτό το χέρι; Θέλω να πω, αν τον μισείς στ' αλήθεια.

Αυτό τώρα ήταν κάτι που ήθελε σκέψη.

Λέω «τώρα» κι εννοώ «τότε.» Εννοώ τη στιγμή που περιγράφω. Τη στιγμή, το δευτερόλεπτο, το κλάσμα του δευτερολέπτου (το κλασματικό κλάσμα του δευτερολέπτου), που η γροθιά μου έφτασε πίσω από το σβέρκο μου και το αριστερό μου μπράτσο έσπασε τουλάχιστον σε δυο, μπορεί και σε περισσότερα κομμάτια, χαλαρά συνδεδεμένα μεταξύ τους.

Το χέρι, βλέπετε, για το οποίο συζητούσαμε... είναι το δικό μου. Όχι ένα χέρι αφηρημένο, ένα χέρι με τη φιλοσοφική έννοια του όρου. Το κόκαλο, το δέρμα, οι τρίχες, η μικρή άσπρη ουλή στον αγκώνα (απομεινάρια από τη γωνία ενός καλοριφέρ στο δημοτικό του Γκέιτςχιλ)... όλα αυτά μου ανήκουν. Και «τώρα» είναι η στιγμή που πρέπει να σκεφτώ: ότι ο άντρας πίσω μου, ο άντρας που έχει αρπάξει τη γροθιά μου και την ανεβάζει στη ραχοκοκκαλιά μου με φροντίδα σεξουαλική σχεδόν, ο άντρας αυτός, λοιπόν, με μισεί. Με μισεί στ' αλήθεια, θέλω να πω.

Γιατί την τραβάει τη δουλειά σε μάκρος. Την τραβάει τόσο, που τελειωμό δεν έχει.

Τον λένε Ράινερ. Το μικρό του όνομα δεν το ξέρω. Άρα, δεν το ξέρεις ούτε εσύ. Υποθέτω πως κάποιος, κάπου, θα το ξέρει το μικρό όνομα του Ράινερ —κάποιος τον βάφτισε, κάποιος τον φώναζε μ' αυτό για να φάει, κάποιος του έμαθε να το γράφει—, κάποιος άλλος τον υποδέχτηκε μ' αυτό σ' ένα μπαρ και τον κέρασε, κάποιος του το μурμουρίσε την ώρα του έρωτα, κάποιος το 'γραψε με κεφαλαία στρωτά γράμματα σε μια κάρτα ασφάλισης. Είμαι βέβαιος πως όλα αυτά τα πράγματα έχουν γίνει.

Απλά, δυσκολεύομαι να τα φανταστώ.

Ο Ράινερ, λογάριασα, ήταν καμιά δεκαριά χρόνια μεγαλύτερος από μένα. Ωραία. Κανένα πρόβλημα. Διατηρώ καλές, θερμές σχέσεις με πολλά πρόσωπα δέκα χρόνια μεγαλύτερα από μένα, και κανένας τους δεν έχει εκδηλώσει τη διάθεση να μου σπάσει το χέρι. Οι άνθρωποι που με περνούν δέκα χρόνια είναι σε γενικές γραμμές μια χαρά άνθρωποι. Ο Ράινερ, όμως, ήταν και δέκα πόντους πιο ψηλός και τριάντα κιλά πιο βαρύτες από μένα. και τουλάχιστον οχτώ μονάδες πιο πάνω από μένα στην κλίμακα της αγριάδας — με όποιον τρόπο κι αν μετράει κανείς αυτήν την τελευταία. Ήταν πιο άσχημος κι από πάρκινγκ. Είχε μεγάλο ξυρισμένο κεφάλι όλο βαθουλώματα κι εξογκώματα, σαν μπαλόνη γεμάτο καρούμπαλα. Τη σπασμένη μύτη μποξέρ τού την είχε προφανώς ζωγραφίσει στο πρόσωπο κάποιος με το αριστερό του

χέρι, ή ίσως και με το αριστερό του πόδι. η ουσία είναι πως κρεμόταν σαν στραβό δέλτα κάτω από το χοντρό του κούτελο.

Και —Θεούλη μου!— τι κούτελο ήταν αυτό! Τούβλα, μαχαίρια, μπουκάλια και ακλόνητα επιχειρήματα είχαν σκάσει με δύναμη πάνω σ' αυτόν τον εντυπωσιακό μετωπικό όγκο, αφήνοντας απειροελάχιστα σημάδια ανάμεσα στους βαθείς, αραιούς πόρους του. Νομίζω ότι ήταν οι βαθύτεροι και αραιότεροι πόροι που έχω ποτέ μου δει σε ανθρώπινο δέρμα — μου θύμισαν το γήπεδο του γκολφ στο Νταλμπίτι, μετά το τέλος της καλοκαιρινής ξηρασίας του '76.

Περνώντας τώρα στις πλευρικές προεξοχές, ήταν φανερό ότι τ' αφτιά του Ράινερ κάποιος τα είχε κόψει με τα δόντια, τα είχε μασήσει και τα είχε ξαναφτύσει — όχι ακριβώς στις αρχικές τους θέσεις: διότι το αριστερό ήταν σίγουρα γυρισμένο τα πάνω-κάτω, ή τα μέσα-έξω... ήταν κάπως τέλος πάντων... και σ' ανάγκαζε να το κοιτάξεις κάμποσην ώρα, πριν καταλήξεις στο συμπέρασμα: «Α, αφτί είναι.»

Και σαν να μην ήταν αρκετά όλα αυτά, σε περίπτωση που δεν το είχες πάρει ακόμα το μήνυμα, ο Ράινερ φορούσε μαύρο δερμάτινο μπουφάν πάνω από μαύρο ζιβάγκο. Αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να μην το 'χεις πάρει το μήνυμα. Ακόμα κι αν ο Ράινερ φορούσε μεταξωτή ρόμπα, ακόμα κι αν κρεμούσε από μια ορχιδέα πίσω από κάθε αφτί του... οι τρομαγμένοι περαστικοί πρώτα θα τον πλήρωναν κι ύστερα θ' αναρωτιούνταν αν του χρωστούσαν λεφτά.

Εγώ, πάντως, δεν του χρωστούσα φράγκο. Ο Ράινερ ανήκε στη μικρή ομάδα των εκλεκτών στους οποίους δεν χρωστάω απολύτως τίποτα. Κι αν τα πράγματα δεν είχαν ξεκινήσει τόσο στραβά μεταξύ μας, θα του πρότεινα να δένει με διπλό κόμπο τη γραβάτα του, αυτός και οι άλλοι εκλεκτοί, για να ξεχωρίζουν τα μέλη της ολιγοπρόσωπης αυτής λέσχης με τη μία. Διπλό κόμπο: σύμβολο τέτοιου είδους συναντήσεων στα σταυροδρόμια της ζωής.

Μα όπως ήδη είπα, τα πράγματα είχαν ξεκινήσει μάλλον στραβά μεταξύ μας.

Ένας μονόχειρας εκπαιδευτής πάλης ονόματι Κλιφ (ναι, ξέρω, που ο ίδιος είχε ένα χέρι μόνο και σε μάθαινε να παλεύεις χωρίς όπλα με τα χέρια σου γυμνά — αλλά μερικές σπάνιες φορές έτσι είναι η ζωή) μου είπε κάποτε πως ο πόνος είναι κάτι που το κάνεις εσύ ο ίδιος στον εαυτό σου. Οι άλλοι σου κάνουν διάφορα άλλα πράγματα: σε χτυπούν, ή σε μαχαιρώνουν, ή προσπαθούν να σου σπάσουν το χέρι. Τον πόνο, όμως, τον προκαλείς εσύ ο ίδιος στον εαυτό σου κι επομένως, (έλεγε ο Κλιφ που είχε περάσει δύο βδομάδες στην Ιαπωνία κι ένιωθε πως είχε το δικαίωμα να πουλάει τέτοιου είδους φούμαρα στους διψασμένους για γνώση μαθητές του), επομένως, λοιπόν, στο χέρι σου ήταν να τον σταματάς τον πόνο σου. Τον Κλιφ τον σκότωσε μια πενηνταπεντάρα χήρα σ' έναν καυγά μεθυσμένων σε κάποιο μπαρ, τρεις μήνες αργότερα. Κι έτσι, μάλλον δεν θα μου δοθεί ποτέ η ευκαιρία να του επισημάνω το λάθος του.

Ο πόνος είναι γεγονός. Σου συμβαίνει. Και το αντιμετωπίζεις με όποιον τρόπο μπορείς.

Το μοναδικό μου αβαντάζ ήταν πως μέχρι στιγμής δεν είχα βγάλει άχνα.

Όχι από γενναιότητα, κάθε άλλο, απλά δεν είχα προλάβει. Μέχρι στιγμής ο Ράινερ κι εγώ κοπανιόμασταν στα έπιπλα και στους τοίχους μέσα σε μια ιδρωμένη αντρίκια σιωπή, γρυλίζοντας μόνο πού και πού για να δείξουμε πόσο συγκεντρωμένοι ήμασταν στη δουλειά μας. Αλλά τώρα, πέντε μόνο δευτερόλεπτα πριν λιποθυμήσω —ή πριν σπάσει το κόκαλο του μπράτσου μου—, τώρα ήταν η κατάλληλη στιγμή για ναβάλω στην κατάσταση ένα καινούργιο στοιχείο. Και μια φωνή ήταν το μόνο που μου πέρασε από το μυαλό.

Πήρα, λοιπόν, βαθιά ανάσα από τη μύτη, ανασηκώθηκα για να πλησιάσω όσο περισσότερο μπορούσα το πρόσωπό του, κι από το στόμα μου βγήκε κάτι που οι

λάτρεις των γιαπωνέζικων πολεμικών τεχνών ονομάζουν κιάι: ένας απλός άνθρωπος θα μπορούσε να το πει πολύ δυνατή κραυγή και δεν θα 'ταν και πολύ μακριά από την αλήθεια. Ένα ουρλιαχτό απίστευτο, ένα ουρλιαχτό εκκωφαντικό, ένα ουρλιαχτό κατηγορίας Τι-Στο-Διάβολο-Ήταν-Πάλι-Αυτό; Με λίγα λόγια, ένα ουρλιαχτό που με τρόμαξε κι εμένα τον ίδιο.

Την ίδια επίδραση πάνω-κάτω είχε το ουρλιαχτό μου και στον Ράινερ, γιατί άθελά του έγειρε ελαφρά στο πλάι, χαλαρώνοντας τη λαβή στο μπράτσο μου για μισό δέκατο του δευτερολέπτου περίπου. Τίναξα το κεφάλι μου προς τα πίσω και χτύπησα το πρόσωπό του όσο πιο δυνατά μπορούσα. Η μύτη του έγινε ένα με το πίσω μέρος του κρανίου μου, ενώ ταυτόχρονα μια μεταξένια υγρή αίσθηση απλώθηκε στα μαλλιά μου. Ύστερα τίναξα απότομα το τακούι μου προς τα πίσω, το πέρασα ανάμεσα στα γόνατά του και δεν σταμάτησα παρά μόνον όταν το 'νιωσα να χώνεται σ' έναν εντυπωσιακά ογκώδη γεννητικό εξοπλισμό. Όταν το μισό δέκατο του δευτερολέπτου έφτασε στο τέλος του, ο Ράινερ είχε πάψει να μου σπάει το χέρι κι εγώ συνειδητοποίησα ότι ήμουν μούσκεμα στον ιδρώτα.

Απομακρύνθηκα πισωπατώντας στα νύχια των ποδιών μου σαν γέρικο σκυλί Αγίου Βερνάρδου, κι έψαξα με το βλέμμα γύρω μου να βρω ένα όπλο.

Το σκηνικό αυτού του τουρνουά ερασιτεχνικής πάλης μ' έναν και μοναδικό γύρο δεκαπέντε λεπτών, ήταν ένα κακόγουστα επιπλωμένο σαλονάκι στην Μπελγκράβια. Ο διακοσμητής είχε κάνει άθλια δουλειά εκεί μέσα —όπως κάνουν πάντα οι διακοσμητές χωρίς καμία εξαίρεση—, αν κι εκείνη τη στιγμή μού ήρθε κουτί η ιδιαίτερη συμπάθεια που είχε δείξει στα βαριά μπιμπελό. Με το γερό μου χέρι διάλεξα από το πρέκι του τζακιού έναν Βούδα κάπου σαράντα πόντους ψηλό, και διαπίστωσα πως τ' αφτιά του αποτελούσαν ιδανική λαβή για μονόχειρες παλαιστές. Ο Ράινερ ήταν στα γόνατα και ξερνούσε στο κινέζικο χαλί βελτιώνοντας σημαντικά τα χρώματά του. Διάλεξα το σημείο που με βόλεψε, στάθηκα γερά στα πόδια μου, πήρα φόρα και του κάρφωσα τη γωνία του τετράγωνου βάρους του Βούδα στο μαλακό σημείο πίσω απ' τ' αριστερό αφτί του. Ακούστηκε ένας κρότος υπόκωφος, ρηχός, που μόνο το ανθρώπινο κορμί κάνει όταν δέχεται επίθεση. Ο Ράινερ έπεσε με το πλάι.

Δεν μπήκα στον κόπο να κοιτάξω αν ζούσε. Απάνθρωπο, θα μου πείτε. Τι να κάνουμε;

Σκούπισα κάπως τον ιδρώτα από το πρόσωπό μου και βγήκα στο χωλ. Προσπάθησα να τεντώσω τ' αφτιά μου, αλλά ακόμα κι αν ακουγόταν κάτι από μέσα από το διαμέρισμα ή απ' έξω από το δρόμο, δεν νομίζω πως θα το άκουγα: η καρδιά μου μούγκριζε σαν κομπρεσέρ. Μπορεί, βέβαια, και να δούλευε πράγματι κάποιο κομπρεσέρ απ' έξω. Δεν ξέρω. Πάσχιζα να ρουφήξω काराबिές ολόκληρες αέρα με κάθε μου ανάσα και να τις βολέψω ύστερα κάπου μέσα στα πνευμόνια μου. Δεν είχα ούτε την αντοχή ούτε την όρεξη να κοιτάξω από το παράθυρο.

Άνοιξα την εξώπορτα κι ένιωσα παγωμένο το ψιλόβροχο στο πρόσωπό μου. Η βροχή ανακατεύτηκε με τον ιδρώτα, τον ξέπλυνε, δρόσισε τον πόνο στο χέρι μου, μ' ανακούφισε ολόκληρο. Έκλεισα τα μάτια μου και την άφησα να πέφτει. Ήταν από τα ωραιότερα πράγματα που έτυχε να μου συμβούν στη ζωή μου. Σιγά τη ζωή, θα μου πείς. Ναι, αλλά τα συμφραζόμενα είναι το παν.

Τράβηξα την πόρτα πίσω μου, κατέβηκα στο πεζοδρόμιο κι άναψα τσιγάρο. Σιγά σιγά, αδέξια, η καρδιά μου ξαναβρήκε το ρυθμό της και η αναπνοή μου την ακολούθησε. Ο πόνος στο χέρι μου ήταν φριχτός και ήξερα ότι θα με παίδευε για μέρες, αν όχι βδομάδες. Πάλι καλά που δεν ήταν το χέρι με το οποίο κάπνιζα. Ξαναμπήκα στο σπίτι και είδα πως ο Ράινερ ήταν στη θέση που τον είχα αφήσει, ξαπλωμένος μέσα σε μια λιμνούλα εμετού. Ήταν νεκρός, ή πολύ-σοβαρά-

σακατεμένος. και στις δύο περιπτώσεις, η στάνταρ ποινή ήταν πέντε χρονάκια τουλάχιστον. Δέκα, αν ο δικαστής διαπίστωνε ότι το ποινικό σου μητρώο δεν ήταν ολόλευκο. Και στην περίπτωσή μου, δεν ήταν.

Διότι εγώ έχω κάνει στη στενή, βλέπετε. Τρεις βδομάδες μόνο. Προφυλακισμένος. Αλλά όταν έχεις αναγκαστεί να μοιραστείς είκοσι μία μέρες και είκοσι νύχτες το ίδιο κελί μ' έναν οπαδό της Γουέστ Χαμ που μιλάει με μονοσύλλαβα κι έχει στο δεξί του χέρι τατουάζ τη λέξη ΜΙΣΟΣ και στο αριστερό του τη λέξη ΜΙΣΟΣ επίσης... κι όταν έχεις αναγκαστεί να παίζεις μαζί του σκάκι δύο φορές την ημέρα, και μάλιστα μ' ένα σκάκι από το οποίο λείπουν έξι πιόνια, όλοι οι πύργοι και δυο αξιωματικοί, τότε... αρχίζεις να εκτιμάς τις μικρές χαρές της ζωής. Όπως, ας πούμε, το να μην είσαι στη στενή.

Συλλογιζόμουν αυτό κι άλλα σχετικά θέματα κι άρχιζα να φέρνω στο νου μου όλες τις θερμές χώρες που δεν είχα καταφέρει ως τώρα να επισκεφτώ, όταν συνειδητοποίησα ότι οι χτύποι που άκουγα —χτύποι σιγανοί, ρυθμικοί, μαλακοί, λίγο σαν σούρσιμο και λίγο σαν τρίξιμο-, δεν ήταν από την καρδιά μου. Ούτε από τα πνευμόνια μου. Ούτε από κάποιο άλλο σημείο του πονεμένου κορμιού μου. Οι χτύποι αυτοί, δεν ήταν από μένα.

Κάποιος, ή κάτι, προσπαθούσε μάταια να κατέβει τη σκάλα αθόρυβα.

Άφησα το άγαλμα του Βούδα εκεί που ήταν, πήρα έναν απαίσιο αλαβάστρινο επιτραπέζιο αναπτήρα και προχώρησα προς την πόρτα, που ήταν επίσης απαίσια. Θ' αναρωτηθείτε ίσως: πώς μπορεί κανείς να φτιάξει μια πόρτα απαίσια; Εντάξει, θέλει δουλειά. Πιστέψτε με, όμως: οι διακοσμητές τα παίζουν κάτι τέτοια στα δάχτυλα.

Προσπάθησα να κρατήσω την ανάσα μου, μα στάθηκε αδύνατον. κι έτσι δεν μπόρεσα να περιμένω αθόρυβα. Ένας ηλεκτρικός διακόπτης ακούστηκε από κάπου και, μια στιγμή αργότερα, έκλεισε πάλι. Μια πόρτα άνοιξε, παύση, τίποτα κι εκεί, έκλεισε. Στάσου. Σκέψου. Δοκίμασε το σαλόνι.

Θρόισμα ρούχου, διστακτικά προσεκτικά βήματα — και ξάφνου ένιωσα τα δάχτυλά μου να χαλαρώνουν γύρω από τον αλαβάστρινο αναπτήρα και το κορμί μου ν' ακουμπάει πίσω στον τοίχο με μια αίσθηση πολύ κοντά στην ανακούφιση. Γιατί, ακόμα και με την τρομάρα και με τα χάλια που είχα, ήμουν πρόθυμος να παίζω το κεφάλι μου κορόνα-γράμματα ότι το Fleur de Fleurs της Nina Ricci δεν είναι άρωμα για μποξέρ.

Η κοπέλα κοντοστάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας και κοίταξε μέσα στο δωμάτιο. Τα φώτα ήταν σβηστά, αλλά οι κουρτίνες ήταν τραβηγμένες στα πλάγια κι έμπαινε αρκετό φως από το δρόμο.

Περίμενα ώσπου να δει το σώμα του Ράινερ, πριν της κλείσω με το χέρι μου το στόμα.

Ανταλλάξαμε όλα τα τυπικά, όπως τα υπαγορεύει το Χόλιγουντ και το σαβουάρ βιβρ. Εκείνη δοκίμασε να ουρλιάξει και δάγκωσε την παλάμη μου, εγώ της είπα να βγάλει το σκασμό γιατί δεν είχα σκοπό να την πονέσω παρά μόνον αν φώναζε, εκείνη φώναζε κι εγώ την πόνεσα. Ό,τι προβλέπεται, δηλαδή.

Με τα πολλά, βρέθηκε καθισμένη στον απαίσιο καναπέ μ' ένα νεροπότηρο μπράντι, που όμως περιείχε καλβαντός. Όσο για μένα, όρθιος δίπλα στην πόρτα, είχα κοτσάρει στα μούτρα μου το ύφος: «Είμαι-Απολύτως-Εντάξει-Από-Ψυχιατρική-Άποψη».

Είχα γυρίσει τον Ράινερ στο πλάι, στη στάση που ενδείκνυται για τους τραυματίες, έτσι που να μην πνιγεί από τον εμετό του — ή από τον εμετό κάποιου άλλου, εδώ που τα λέμε. Εκείνη έκανε να σηκωθεί να τον φροντίσει, να βεβαιωθεί ότι ήταν εντάξει — να φέρει μαξιλάρια, κομπρέσες, επιδέσμους κι όλα όσα βοηθούν κάποιον να νιώσει χρήσιμος, όταν έχει απέναντί του έναν χτυπημένο. Δεν την άφησα. Της είπα να

κάτσει στ' αβγά της γιατί είχα ήδη καλέσει ασθενοφόρο, κι ότι έτσι κι αλλιώς ήταν προτιμότερο να τον αφήσουμε ήσυχο.

Η κοπέλα είχε αρχίσει να τρέμει. Η τρεμούλα ξεκίνησε από τα χέρια που έσφιγγαν το ποτήρι, ύστερα προχώρησε στους αγκώνες, έφτασε στους ώμους και χειροτέρευε κάθε φορά που κοίταζε τον Ράινερ. Το παραδέχομαι: η τρεμούλα δεν είναι και τόσο αφύσικη αντίδραση, αν τύχει κι ανακαλύψεις ένα κοκτέιλ εμετού και θανάτου πάνω στο χαλί σου μέσα στ' άγρια μεσάνυχτα. Μα εγώ δεν ήθελα να χειροτερέψει. Άναψα ένα τσιγάρο με τον αλαβάστρινο αναπτήρα —ναι, ακόμα κι η φλόγα του ήταν απαίσια—, και δοκίμασα να της πάρω όσο μπορούσα περισσότερα λόγια, πριν τη στηλώσει το καλβαντός κι αρχίσει εκείνη να κάνει τις ερωτήσεις.

Το πρόσωπό της το έβλεπα εις τριπλούν μέσα στο δωμάτιο: σε μια φωτογραφία με ασημένια κορνίζα πάνω στο τζάκι, όπου ποζάριζε στο λιφτ κάποιου χιονοδρομικού φορώντας Ray-Ban. Σ' ένα πορτρέτο πελώριο, κρεμασμένο δίπλα στο παράθυρο, ζωγραφισμένο από κάποιον που μάλλον δεν τη συμπαθούσε ιδιαίτερα. και τέλος, στην σαφώς καλύτερη απ' όλες τις εκδοχές, ζωντανή στα τρία μέτρα, στον καναπέ. Δεν την έκανα πάνω από δεκαεννιά-είκοσι χρόνων. Είχε στητούς ώμους και μακριά καστανά μαλλιά που έπεφταν κυματιστά στην πλάτη της. Τα ψηλά, στρογγυλά ζυγωματικά έδιναν έναν ανατολίτικο τόνο στο πρόσωπό της, που χανόταν ωστόσο αμέσως μόλις το βλέμμα έφτανε στα μάτια της: επίσης στρογγυλά, και μεγάλα, και ανοιχτά γκριζα. Αν σας λείι κάτι αυτό. Φορούσε κόκκινη μεταξωτή ρόμπα κι ένα κομψό πασουμάκι με χρυσό λουράκι στα δάχτυλα. Έριξα μια ματιά τριγύρω, αλλά δεν είδα πουθενά το τάιρι του. Ίσως δεν την έπαιρνε να τ' αγοράσει και τα δύο.

Ξερόβηξε να καθαρίσει το λαιμό της. «Ποιος είναι;» με ρώτησε.

Νομίζω πως είχα μαντέψει πριν ανοίξει το στόμα της ότι θα 'ταν Αμερικάνα.

Παραήταν υγιής για να 'ναι οτιδήποτε άλλο. Κι αυτά τα δόντια που τα βρίσκουν όλοι τους; Αναρωτήθηκα.

«Ο Ράινερ» είπα — και συνειδητοποιώντας πως η απάντησή μου κάθε άλλο παρά ικανοποιητική ήταν, έβαλα τα δυνατά μου να προσθέσω κάτι. «Ήταν πολύ επικίνδυνος άνθρωπος.»

«Επικίνδυνος;»

Φάνηκε να τρομάζει. Με το δίκιο της. Προφανώς της είχε περάσει από το μυαλό, όπως περνούσε τώρα κι από το δικό μου, πως αν ο Ράινερ ήταν επικίνδυνος κι εγώ τον είχα σκοτώσει, ιεραρχικά μιλώντας, εγώ ήμουν πιο επικίνδυνος.

«Επικίνδυνος;» ξαναείπα και την είδα ν' αποστρέφει το βλέμμα της. Έδειχνε να τρέμει λιγότερο, που ήταν καλό σημάδι, εκτός κι αν η τρεμούλα της είχε συντονιστεί με τη δική μου και μου φαινόταν απλά ότι έτρεμε λιγότερο.

«Καλά... τι γυρεύει εδώ;» είπε τέλος. «Τι ήθελε;»

«Δύσκολο να πει κανείς;» Δύσκολο για μένα, τουλάχιστον. «Ίσως ήθελε χρήματα, ίσως τα ασημικά σας...»

«Έννοείς... ότι δεν σου είπα;» Η φωνή της είχε ξαφνικά δυναμώσει. «Τον χτύπησες χωρίς να ξέρεις ποιος ήταν; Τι δουλειά είχε εδώ μέσα;»

Παρά το σοκ, το μυαλό της είχε ξαναρχίσει να δουλεύει μια χαρά.

«Τον χτύπησα, επειδή προσπαθούσε να με σκοτώσει», είπα. «Έτσι κάνω σε τέτοιες περιπτώσεις.»

Προσπάθησα να χαμογελάσω λίγο πονηρά και λίγο μάγικα, αλλά είδα τον εαυτό μου στον καθρέφτη πάνω από το τζάκι και κατάλαβα πως δεν είχα πετύχει το σκοπό μου.

«Ωστε έτσι κάνεις σε τέτοιες περιπτώσεις;» επανέλαβε εκείνη ξερά. «Και... μήπως θα μπορούσα να ξέρω ποιος είσαι;»

Να τα μας. Έπρεπε να κάνω αυτό το βήμα με τη λεπτότητα και τη δεξιοτεχνία

μπαλαρίνας. Ήταν η στιγμή που τα πράγματα μπορούσαν να πάρουν απότομα την

κάτω βόλτα και να γίνουν πολύ χειρότερα απ' όσο ήδη ήταν.
Δοκίμασα να πάρω ύφος έκπληκτο — κι ίσως μια ιδέα πειραγμένο. «Δηλαδή... δεν μ' αναγνωρίζεις;»

«Όχι.»

«Μμμ... παράξενο. Φίντσαμ. Τζέιμς Φίντσαμ.» Άπλωσα το χέρι μου προς το μέρος της. Δεν σάλεψε, κι έτσι το χέρι μου συνέχισε αλλάζοντας πορεία, σε μια αδιάφορη τάχα προσπάθεια να στρώσω τα μαλλιά μου.

«Είναι ένα όνομα» είπε εκείνη. «Αλλά δεν μου λέει ποιος είσαι.»

«Φίλος του πατέρα σου.»

Το σκέφτηκε για μια στιγμή. «Επαγγελματική γνωριμία;»

«Κάτι τέτοιο.»

«Κάτι τέτοιο» κούνησε το κεφάλι της. «Είσαι ο Τζέιμς Φίντσαμ, κάτι σαν επαγγελματική γνωριμία του πατέρα μου. Και μόλις σκότωσες έναν άνθρωπο μέσα στο σπίτι μας.»

Έγεια το κεφάλι μου στο πλάι και επιχειρήσα να της δείξω με το ύφος μου πως ναι, υπάρχουν φορές που ο κόσμος είναι στ' αλήθεια πολύ σκατά.

Μου έδειξε ξανά τα δόντια της.

«Κι αυτό είναι όλο; Δεν γράφει τίποτ' άλλο το βιογραφικό σου;»

Δοκίμασα ξανά το μάγικο, πονηρό χαμόγελο, μα ούτε αυτή τη φορά είχα αποτέλεσμα. «Γιά μια στιγμή...» είπε.

Κοίταξε τον Ράινερ και ξαφνικά ανακάθισε, λες και κάποια αναπάντεχη σκέψη είχε περάσει από το μυαλό της.

«Δεν έχεις ειδοποιήσει κανέναν, έτσι δεν είναι;»

Όσο το σκεφτόμουν, πιο κοντά στα εικοσιπέντε την έκανα.

«Τι εννοείς;» είχα αρχίσει να τα χάνω.

«Εννοώ» είπε, «οτι δεν κάλεσες ούτε ασθενοφόρο ούτε κανέναν. Χριστέ μου.»

Άφησε το ποτήρι στο χαλί δίπλα στα πόδια της, σηκώθηκε και πήγε προς το τηλέφωνο.

«Κοίτα» είπα, «πριν κάνεις καμιά ανοησία...»

Έκανα δυο βήματα να την πλησιάσω, μα ο τρόπος που γύρισε αστραπιαία προς το μέρος μου με έπεισε: το καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να μείνω ακίνητος. Δεν είχα καμιά όρεξη να περάσω τις επόμενες βδομάδες βγάζοντας από τα μάτια και τα μάγουλά μου τα θρύψαλα μιας συσκευής τηλεφώνου. «Ακίνητος, κύριε Τζέιμς Φίντσαμ» μου σφύριξε. «Δεν θα κάνω καμιά ανοησία. Θα καλέσω ασθενοφόρο. Και μετά θα καλέσω και την αστυνομία. Είναι η διαδικασία που ακολουθούν σ' όλον τον κόσμο. Θα 'ρθουν κάτι τύποι με κλομπ και θα σε πάρουν. Πού την είδες την ανοησία;»

«Κοίτα...» είπα, «δεν ήμουν απολύτως ειλικρινής μαζί σου.» Κάρφωσε το βλέμμα της πάνω μου και στένεψε τα μάτια της — αν σας λέει κάτι αυτό. Τα στένεψε οριζόντια, όχι κάθετα. Κανονικά, λοιπόν, θα 'πρεπε να πω «τα κόντνε.» Αλλά κανείς δεν το λέει έτσι.

Λοιπόν: στένεψε τα μάτια της.

«Τι στο διάβολο σημαίνει “όχι απολύτως ειλικρινής”; Δυο πράγματα μου είπες όλα κι όλα. Εννοείς ότι το ένα από τα δύο ήταν ψέμα;» Με είχε κολλήσει στον τοίχο, δεν υπήρχε αμφιβολία. Είχα μεπελάδες. Από την άλλη πάλι... είχε σχηματίσει μόνο το πρώτο νούμερο.

«Με λένε πράγματι Φίντσαμ» είπα. «Και ξέρω τον πατέρα σου.»

«Ωραία. Τι μάρκα τσιγάρα καπνίζει;»

«Ντάνχιλ.»

«Ο πατέρας μου δεν έχει καπνίσει ποτέ στη ζωή του.»

Σίγουρα κόντευε τα τριάντα, αν δεν τα 'χε κιόλας πατήσει. Πήρα βαθιά ανάσα, ενώ εκείνη σχημάτιζε το δεύτερο νούμερο.

«Εντάξει, δεν τον ξέρω, αλλά προσπαθώ να τον βοηθήσω.»

«Κατάλαβα. Ήρθες να φτιάξεις το ντους που χάλασε.»

Το δάχτυλό της γύρισε το τρίτο νούμερο. Έπρεπε να παίξω το καλό μου χαρτί.

«Κάποιος προσπαθεί να τον σκοτώσει» είπα.

Ανεπαίσθητο κλικ. Άκουσα κάποιον, κάπου, να ρωτάει ποια υπηρεσία ζητούσαμε.

Αργά, στράφηκε προς το μέρος μου κρατώντας το ακουστικό μακριά από το αφτί της.

«Τι είπες;»

«Κάποιος θέλει να σκοτώσει τον πατέρα σου» επανέλαβα. «Δεν ξέρω ποιος. Ούτε γιατί. Αλλά προσπαθώ να τον εμποδίσω. Αυτός είμαι κι αυτό κάνω εδώ.»

Με κοίταξε σκληρά. επίμονα. Ένα ρολόι ακουγόταν από κάπου, να χτυπάει απαίσια τα δευτερόλεπτα.

«Αυτός ο άντρας» έδειξα τον Ράινερ, «είχε σχέση μ' αυτή τη δουλειά.»

Κατάλαβα πως ο ισχυρισμός μου της φάνηκε φτηνός, καθώς ο Ράινερ μάλλον δεν ήταν σε θέση να μου φέρει αντιρρήσεις. Μαλάκωσα, λοιπόν, λιγάκι τον τόνο της φωνής μου κι έβαλα τα δυνατά μου να πάρω ύφος εξίσου σαστισμένο κι ανήσυχο μ' εκείνην.

«Δεν μπορώ να πω ότι ήρθε εδώ για να σκοτώσει» είπα, «καθώς δεν μας δόθηκε η ευκαιρία να πούμε και πολλά. Αλλά δεν το αποκλείω.» Συνέχισε να με καρφώνει με το βλέμμα της. Ο υπάλληλος φώναζε από την άλλη άκρη του σύρματος προσπαθώντας να πάρει απάντηση — και μάλλον να εντοπίσει και την κλήση.

Η κοπέλα περίμενε. Δεν είμαι σίγουρος για ποιο πράγμα.

«Ασθενοφόρο» είπε τέλος εξακολουθώντας να με κοιτάζει. Ύστερα αποτράβηξε το βλέμμα της από πάνω μου κι έδωσε τη διεύθυνση στο τηλέφωνο. Έγνεψε καταφατικά. Κι έπειτα αργά, πολύ αργά, ακούμπησε το ακουστικό στη θέση του και στράφηκε ξανά σ' εμένα. Ήταν μια απ' αυτές τις παύσεις που ξέρεις ότι θα είναι ατέλειωτες. Το ξέρεις απ' τη στιγμή που αρχίζουν. Κι έτσι πήρα τσιγάρο και της πρόσφερα το πακέτο μου.

Με πλησίασε και στάθηκε. Ήταν πιο κοντή απ' όσο μου είχε φανεί όταν βρισκόταν ακόμα στην άλλη άκρη του δωματίου. Χαμογέλασα ξανά κι εκείνη τράβηξε ένα τσιγάρο από το πακέτο, αλλά δεν το άναψε. Το έπαιξε αργά στα δάχτυλά της κι ύστερα έστρεψε δυο γκρίζα μάτια πάνω μου.

Δυο γκρίζα μάτια. Τα δικά της γκρίζα μάτια. Δεν μιλάω για δυο ξένα γκρίζα μάτια.

Δεν βρήκε δυο ξένα γκρίζα μάτια σ' ένα συρτάρι, δεν έστρεψε σ' εμένα δυο μάτια άλλου ανθρώπου. Τα δικά της πελώρια, ανοιχτά, πελώρια, γκρίζα, πελώρια μάτια έστρεψε πάνω μου. Ήταν από τα μάτια εκείνα που κάνουν έναν άντρα να παραμιλάει. Συγκρατήσου, για το Θεό!

«Είσαι ψεύτης» είπε.

Δεν ήταν λόγια θυμωμένα. Δεν ήταν λόγια τρομαγμένα. Μια διαπίστωση ήταν. Είσαι ψεύτης. «ΟΚ, είμαι», παραδέχτηκα. «Σε γενικές γραμμές ναι, είμαι. Αλλά ειδικά τώρα, στη συγκεκριμένη περίπτωση, συμβαίνει να λέω την αλήθεια.»

Συνέχισε να με κοιτάζει με το ύφος που παίρνω κι εγώ πότε πότε, όταν τελειώνω το ξύρισμα. μα ούτε εκείνη φαινόταν να βρίσκει περισσότερες απαντήσεις απ' όσες έβρισκα εγώ ο ίδιος. Μετά ανοιγόκλεισε μια φορά τα μάτια της, κι αυτό το βλεφάρισμα έδειξε ν' αλλάζει κάπως την κατάσταση. Σαν κάτι να σταμάτησε, ή να έσβησε, ή τουλάχιστον να χαμήλωσε σε ένταση. Αρχισα να χαλαρώνω.

«Γιατί να θέλει κάποιος να σκοτώσει τον πατέρα μου;» Η φωνή της είχε μαλακώσει.

«Ευλικρινά... δεν ξέρω» απάντησα. «Εγώ μόλις τώρα πληροφορήθηκα ότι ο άνθρωπος δεν καπνίζει.»

Συνέχισε, λες και δεν με είχε ακούσει.

«Για πες μου, κύριε Φίντσαμ» είπε, «εσύ πώς το ξέρεις ότι κάποιος θέλει να σκοτώσει τον πατέρα μου;»

Αυτό ήταν το δύσκολο. Το πολύ δύσκολο. Δύσκολο στο τετράγωνο.

«Επειδή μου πρότειναν να το κάνω» είπα.

Σταμάτησε ν' ανασαίνει. Το εννοώ κυριολεκτικά: σταμάτησε ν' ανασαίνει. Και τίποτα πάνω της δεν έδειχνε ότι σκόπευε να ξαναρχίσει στο άμεσο μέλλον.

Συνέχισα, όσο πιο ήρεμα μπορούσα.

«Κάποιος μου πρόσφερε πολλά λεφτά για να σκοτώσω τον πατέρα σου» είπα και την είδα να ζαρώνει με δυσπιστία τα φρύδια της. «Δεν δέχτηκα την πρόταση.»

Δεν έπρεπε να τα προσθέσω αυτά τα τελευταία λόγια. Μά το Θεό, δεν έπρεπε.

Ο Τρίτος Συζητητικός Νόμος του Νεύτωνα, αν υπήρχε, θα έλεγε ότι κάθε δήλωση εμπριέχει μια δεύτερη, ισοδύναμη σε κύρος και αντίθετη σε νόημα. Λέγοντας ότι δεν είχα δεχτεί, της έδινα το πράσινο φως για να σκεφτεί την πιθανότητα πως είχα δεχτεί. Πιθανότητα που εγώ δεν ήθελα με κανέναν τρόπο να αιωρείται μέσα στο δωμάτιο τη στιγμή εκείνη. Ευτυχώς, όμως, ξανάρχισε ν' ανασαίνει — άρα, μάλλον δεν αντιλήφθηκε την εν λόγω πιθανότητα.

«Γιατί;»

«Γιατί τι;»

Στην ίριδα του αριστερού της ματιού είχε μια λεπτή γραμμούλα πράσινο, που ξεκινούσε από την κόρη με βορειοανατολική κατεύθυνση. Στεκόμουν και την κοίταζα στα μάτια προσπαθώντας να μην την κοιτάζω στα μάτια, γιατί ήμουν σε τρομερά δύσκολη θέση. Δύσκολη, από πολλές διαφορετικές απόψεις.

«Γιατί δεν δέχτηκες;»

«Γιατί...» άρχισα και κόμπιασα. Σ' αυτό το σημείο ήθελα να είμαι πέρα για πέρα σαφής.

«Ναι;»

«Γιατί δεν σκοτώνω ανθρώπους.»

Έγινε μια παύση, όσο να χωνέψει τα λόγια μου και να τα γυρίσει μερικές φορές μέσα στο μυαλό της. Ύστερα, κοίταξε το κορμί του Ράινερ.

«Σου είπα» της θύμισα, «εκείνος άρχισε.»

Με κάρφωσε με το βλέμμα της για άλλα τριακόσια περίπου χρόνια κι ύστερα, γυρίζοντας αργά το τσιγάρο στα δάχτυλά της, προχώρησε προς τον καναπέ βυθισμένη σε βαθιά περισυλλογή.

«Αλήθεια σου λέω» επανέλαβα προσπαθώντας να ελέγξω τον εαυτό μου και την κατάσταση. «Είμαι καλός άνθρωπος: δίνω στους εράνους του Ερυθρού Σταυρού, ρίχνω τις εφημερίδες στην ανακύκλωση, προσπαθώ να κάνω το σωστό.»

Πλησίασε ξανά τον Ράινερ. «Μάλιστα. Και τότε έγιναν όλα αυτά;»

«Εεε... τώρα, πριν λίγα λεπτά» τραύλισα σαν χαμένος.

Έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια της. «Πότε σου έκαναν την πρόταση, εννοώ.»

«Α», είπα. «Πριν από δέκα μέρες.»

«Πού;»

«Στο Άμστερνταμ.»

«Στο Άμστερνταμ... στην Ολλανδία;»

Ανακουφίστηκα. Ένιωσα πολύ καλύτερα. Είναι ωραίο να ζητούν οι νέοι τα φώτα των μεγαλύτερων πότε πότε. Όχι συνέχεια, πότε πότε μόνο.

«Ναι, στην Ολλανδία» είπα.

«Και ποιος σου έκανε την πρόταση;»

«Δεν τον είχα ξαναδεί. Ούτε τον ξαναείδα στη συνέχεια.»

Έσκυψε, πήρε το ποτήρι και ήπιε μια γουλιά καλβαντός. Η γεύση του την έκανε να

μορφάσει.

«Και περιμένεις να σε πιστέψω;»

«Εεε...»

«Ω, για βοήθησέ με λίγο» είπε και η φωνή της ξανάρχισε να δυναμώνει. Έγνεψε προς το μέρος του Ράινερ. «Έχουμε εδώ έναν τύπο που δεν νομίζω ότι είναι σε θέση να επαληθεύσει τους ισχυρισμούς σου. Κι εγώ πρέπει να σε πιστέψω... για ποιο λόγο ακριβώς; Για τα ωραία σου τα μάτια;»

Δεν μπόρεσα να κρατηθώ. Θα έπρεπε να κρατηθώ. Το ξέρω. Αλλά δεν μπόρεσα.

«Γιατί όχι;» είπα προσπαθώντας να πάρω το πιο γοητευτικό μου ύφος. «Εγώ θα πίστευα ό,τι κι αν μου έλεγες.»

Τρομερό λάθος. Πολύ τρομερό λάθος. Από τις πιο μεγάλες, από τις πιο γελοίες χοντράδες, που έχω ξεστομίσει στη ζωή μου — που είναι φίσκα στις γελοίες χοντράδες.

Γύρισε προς το μέρος μου θυμώνοντας απότομα. «Δεν κόβεις τις μαλακίες;»

«Ήθελα μόνο να πω...» άρχισα να δικαιολογούμαι. Αλλά χάρηκα όταν μ' έκοψε γιατί, μά την πίστη μου, ιδέα δεν είχα για το τι ήθελα να πω.

«Κόψε τις μαλακίες σου είπα. Έχουμε έναν ετοιμοθάνατο εδώ πέρα.»

Έγνεψα συμφωνώντας ένοχα και σκύναμε κι οι δυο τα κεφάλια προς τον Ράινερ, σαν να του υποβάλλαμε τα σέβη μας. Και ξάφνου ήταν σαν να ξεμπερδέψε με τον εξάψαλμο, σαν να τέλειωσε τη λειτουργία και να 'ταν έτοιμη πια να προχωρήσει σε άλλα. Οι ώμοι της χαλάρωσαν και άπλωσε προς το μέρος μου το χέρι με το ποτήρι.

«Με λένε Σάρα» είπε. «Για δεξ μήπως μου βρεις καμιά κόκα κόλα.»

Η Σάρα δεν άργησε να τηλεφωνήσει και στην αστυνομία, που ήρθε όταν οι τύποι του ασθενοφόρου κουβαλούσαν με το φορείο τον Ράινερ, που ακόμα ανέπνεε. Οι μπάτσοι άρχισαν τα χμμι και τα αχά, βάλθηκαν να περιεργάζονται τα αντικείμενα στο πρέκι πάνω από το τζάκι, να κοιτάζουν κάτω από τη σχάρα και, γενικώς, να δείχνουν με κάθε τρόπο ότι θα προτιμούσαν να βρίσκονται κάπου αλλού.

Οι μπάτσοι, κατά κανόνα, δεν τρελαίνονται για καινούργιες υποθέσεις. Όχι επειδή είναι τεμπέληδες. Αλλά επειδή θέλουν, όπως όλοι μας, να βρίσκουν ένα νόημα, μια λογική, έναν συνεκτικό δεσμό μέσα στο μεγάλο κουβάρι της χαώδους δυστυχίας που αποτελεί το αντικείμενο της δουλειάς τους. Αν κυνηγούν τίποτα παιδαρέλια που κλέβουν ζάντες και τύχει να τους καλέσουν στον τόπο του εγκλήματος ενός μανιακού δολοφόνου, δεν μπορούν να κρατηθούν: θα κοιτάζουν κάτω από το κρεβάτι, μήπως βρουν τίποτα ζάντες. Θέλουν να βρουν στοιχεία που να συνδέονται μεταξύ τους. στοιχεία που θα τους επιτρέψουν να βάλουν σε μια τάξη το χάος, να ξεμπερδέψουν το κουβάρι. Για να μπορούν να πουν: νά, αυτό συνέβη επειδή είχε συμβεί εκείνο. Όταν δεν βρίσκουν τέτοια στοιχεία —όταν έρχονται αντιμέτωποι μ' έναν επιπλέον σωρό άσχετων στοιχείων, που πρέπει να καταγραφούν και ν' αρχειοθετηθούν, να χαθούν και να ξαναβρεθούν στον πάτο κάποιου συρταριού, για να ξαναχαθούν στη συνέχεια, χωρίς να υπάρχει κανείς στον οποίον να μπορούν να τα φορτώσουν—, όταν, λοιπόν δεν βρίσκουν τίποτα τέτοιο, πώς να το κάνουμε; Απογοητεύονται.

Τη δική μας ιστορία την βρήκαν πολύ απογοητευτική. Η Σάρα κι εγώ είχαμε προβάρει ένα σενάριο που μας φάνηκε πιστευτό. Ύστερα δώσαμε τρεις διαφορετικές παραστάσεις σε διαφορετικό κάθε φορά αστυνομικό ανεβαίνοντας ένα-ένα τα σκαλιά της ιεραρχίας και τελειώνοντας μ' έναν τρομακτικά νεαρό επιθεωρητή, που μας είπε ότι τον έλεγε Μπροκ.

Ο Μπροκ κάθισε στον καναπέ κοιτάζοντας τα νύχια του και κουνώντας το νεαρό του κεφάλι όσην ώρα άκουγε την ιστορία του γενναίου Τζέιμς Φίντσαμ, φίλου της οικογένειας, που έμενε στο δωμάτιο των ξένων, στον πρώτο όροφο του σπιτιού. Ο

κύριος Φίντσαμ, λοιπόν, είχε ακούσει κάτι κρότους, είχε κατέβει αθόρυβα στο ισόγειο να δει, είχε βρει έναν τύπο ζόρικο, με δερμάτινο μπουφάν και μαύρο ζιβάγκο, έναν τύπο άγνωστο, που δεν τον είχε ξαναδεί στη ζωή του, πάλαιψαν, έπεσαν, και — ω Θεέ μου! —, ο τύπος χτύπησε στο κεφάλι. Η Σάρα Γουλφ, του Αλεξάντερ, ημερομηνία γέννησης 29 Αυγούστου 1964, άκουσε τη φασαρία, κατέβηκε και είδε τα πάντα. Θα πιείτε κάτι, κύριε Επιθεωρητά; Τσάι; Χυμό;

Το σκηνικό, φυσικά, βοήθησε. Αν δοκιμάζαμε το ίδιο σενάριο σε κάποιο διαμέρισμα στις εργατικές πολυκατοικίες του Ντέπφορντ, θα μας είχαν μπουζουριάσει μέσα σε δευτερόλεπτα στην κλούβα, όπου θα ικετεύαμε γεροδεμένους κοντοκουρεμένους νεαρούς να πάρουν τα πόδια τους από τα κεφάλια μας για να χωρέσουμε. Αλλά στο αξιοπρεπές προάστιο της Μπελγκράβια, με τις πράσινες αλές και τις περιποιημένες προσόψεις, οι αστυνομικοί είναι μάλλον διατεθειμένοι να σε πιστέψουν. Κι εδώ που τα λέμε, άλλο νοίκι πληρώνεις στην Μπελγκράβια κι άλλο στο Ντέπφορντ.

Όταν υπογράψαμε τις καταθέσεις μας, μας είπαν να μην κάνουμε καμιά ανοησία και φύγουμε από τη χώρα χωρίς να ενημερώσουμε προηγουμένως το αστυνομικό τμήμα της γειτονιάς μας — και γενικά, μας προέτρεψαν να κάνουμε φρόνιμα φρόνιμα ό,τι μας ζητούσαν κι όποτε μας το ζητούσαν.

Δύο ώρες μετά την άκαρπη προσπάθειά του να μου σπάσει το χέρι, το μόνο που είχε απομείνει από τον άγνωστο κατά τ' άλλα Ράινερ, ήταν μια μυρωδιά.

Βγήκα στο δρόμο, και κάνοντας τα πρώτα βήματα ένιωσα τον πόνο να παίρνει ξανά τη θέση του στο προσκήνιο. Άναψα τσιγάρο, περπάτησα καπνίζοντας ως τη γωνία κι έστριψα αριστερά σ' ένα πλακόστρωτο αδιέξοδο στενό, όπου παλιά υπήρχε στάβλος. Μόνο πάμπλουτα άλογα θα μπορούσαν πια να μένουν σ' αυτό το στενό, αλλά η μυρωδιά του στάβλου πλανιόταν ακόμα ανεπαίσθητη στον αέρα, κι ίσως γι' αυτό είχα αφήσει εκεί τη μηχανή μου. Μ' έναν κουβά κριθάρι και λίγο φρέσκο άχυρο κάτω από την πίσω ρόδα.

Η μηχανή ήταν στη θέση της — πράγμα που μπορεί ν' ακούγεται λιγάκι χαζό έτσι όπως το λέω, αλλά δεν είναι καθόλου στις μέρες μας. Οι μηχανόβιοι ξέρουν: αν αφήσεις τη μηχανή σου σ' ένα σκοτεινό στενό για περισσότερο από μια ώρα (ακόμα και δεμένη και κλειδωμένη), κι αν την ξαναβρείς επιστρέφοντας, το θέμα σηκώνει συζήτηση. Ιδίως όταν μιλάμε για μια Καβασάκι ZZR 1100.

Παραδέχομαι πως οι Γιαπωνέζοι είχαν όλο το άδικο του κόσμου στο Περλ Χάρμπορ. Συμφωνώ ότι τα πιάτα τους τα βασισμένα στο ωμό ψάρι δεν έχουν καθόλου φαντασία. Αλλά από μηχανές οι άνθρωποι ξέρουν — και δυο και τρία πραγματάκια.

Δώσε γκάζι σ' όποια ταχύτητα θέλεις σ' αυτή τη μηχανή, και θα νιώσεις τους βολβούς των ματιών σου να καρφώνονται στο πίσω μέρος του κρανίου σου. Εντάξει. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν επιδιώκουν αυτήν ακριβώς την αίσθηση όταν διαλέγουν όχημα για τις μετακινήσεις τους, εγώ, όμως, είχα κερδίσει αυτή τη μηχανή σε μια παρτίδα τάβλι φέρνοντας στη σειρά τέσσερα-άσο, τέσσερα-άσο κι ύστερα τρεις φορές εξάρες. Και την απολάμβανα μ' όλη μου την καρδιά. Ήταν μαύρη και μεγάλη. Βοηθούσε ακόμα κι έναν μέτριο οδηγό να ταξιδέψει σε άλλους γαλαξίες.

Έβαλα μπρος, μαρσάρισα με δύναμη για να ξυπνήσω κάμποσους από τους χοντρούς χρηματιστές της Μπελγκράβια κι έφυγα για το Νότινγκ Χιλ. Έβρεχε και πήγαινα αργά, άρα είχα όλο το χρόνο να σκεφτώ τη νυχτερινή μου περιπέτεια.

Το μόνο που είχε κολλήσει στο μυαλό μου, καθώς πιλοτάριζα τη μηχανή μου στους μεταξένιους δρόμους με τα κίτρινα φώτα, ήταν η Σάρα να μου λέει «να κόψω τις μαλακίες». Και ο λόγος για να τις κόψω ήταν πως «είχαμε κάποιον ετοιμοθάνατο μέσα στο δωμάτιο».

Θυμήθηκα ξανά τους Συζητητικούς Νόμους του Νεύτωνα. Στην ουσία, μου είχε πει

πως αν δεν υπήρχε ένας ετοιμοθάνατος μέσα στο δωμάτιο, θα μπορούσα να συνεχίσω τις μαλακίες μου.

Αυτή η ιδέα μου 'φτιαξε το κέφι. Να μη με λένε Τζέιμς Φίντσαμ, είπα από μέσα μου, αν δεν τα καταφέρω μια μέρα να βρεθούμε αυτή κι εγώ σ' ένα δωμάτιο χωρίς κανέναν ετοιμοθάνατο παρέα.

Το κρίμα είναι ότι δεν με λένε έτσι.